உ

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி-ஙரு] ஈசுவரஹூ மாசிமீ [பகுதி-ச.

Vol. 35. February—March 1938. No. 4.

கம்பராமாயணசாரம்.

[எஅ-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.]

24 தீர்வரு [1]மின்ன றம்மைச் செய்யினுஞ் செய்ய சிந்தைப்[2]
பேரரு ளாளர்[3] தத்தஞ் செய்கையிற்[4] பிழையா ரன்றே
கார்வரை நிறுவித் தன்னைக் கனலெழக் கடைதல் கண்டும்
ஆர்கலி யமர ருய்ய அமிழ்துபண் டளித்த தன்றே.[5]

கொண்டுகூட்டு: கார்வரை நிறுவித் தன்னைக் கனல் எழக் கடைதல் கண்டும், ஆர்கலி, அமரர் உய்ய, அமுது பண்டு அளித்தது. (அதுபோல,) செய்யசிந்தைப் பேரறிவாளர், தம்மைத் தீர்வு அரும் இன்னல் செய்யினும், தத்தம் செய்கையிற் பிழையார்.

பொருள். '(தேவர்கள் தன்னைக் கடைகயிறுக்கித் தான் நோவுறும்படி கடையப்பட்ட வாசுகிப்பாம்பு விடத்தைக் கொடுத்தது போலத் தீயோர் தம்மை வருத்தினால், தீமை பயப்பார். அதற்கு மாறாக,) மந்தரமலையை (மத்தாக) நட்டுத் தீப்பொறி பிறக்கும்படி தன்னைக் கடைதலைக் கண்டும் பாற்கடல் (தன்னைக் கலக்கி வருத்திய) தேவர்கள் (மரணத்தினின்று தப்பிச் சிரஞ்சீவிகளாக) உயிர் வாழும்படி அவர்களுக்கு அமுதத்தை அளித்தது. (அதுபோல) நல்லோர், தமக்கு (யாரேனும்) துன்பஞ்செய்தாலும், (அவருக்கும்)

நன்மைசெய்வார்; (தீமைக்குப் பிரதியாக நன்மைசெய்யும்) தம் (இயற்கை) ஒழுக்கத்தினின்றும் அவர்கள் தவறுதல் இல்லை. (ஆதலால், சீதாதேவியைப் பிரித்துத் தீராத்துன்பஞ்செய்த தீயோன் தம்பியாய் அவனோடு ஒன்றுபட்ட தீயேனுக்கும் இராமபிரான் அருள்செய்தான்.)

தீர்வு அரும் இன்னல் - நீங்கலரியதான துன்பம். செய்ய சிந்தைப் பேரருளாளர் - நல்லெண்ணமும் பெருங்கருணையும் உடையார். தத்தம் - தம் தம் - தங்கள் தங்களுடைய. தத்தம் செய்கை - தமது (இயற்கையான உபகாரச்) செயல்; தமது ஒழுக்கம். பிழைப்பது - தவறுவது. கார் - கருமை. வரை-மலை. நிறுவி-நிறுத்தி. ஆர்கலி-சமுத்திரம். உய்ய - (மரணத்தினின்று தப்பிப்) பிழைத்திருக்க. பண்டு - முற்காலம். அன்றே இரண்டும் அசை.

பாடபேதம்: [1] இன்னதீமை, அன்னதீமை. [2] செய்யப்பெற்ற. [3] பேரறிவாளர். [4] பெருமையிற். [5] உதவிற்றன்றே.

['பரிசுத்தமூர்த்தியான இராமபிரான் என்னைத் தன்னவனாக ஏற்றுக்கொண்டதனால், (கங்கைநீரோடு கலந்த சாக்கடைநீர் கங்கைநீரானாற்போல) நான் பரிசுத்தனாகி அரக்கப்பிறப்பை அகற்றினேனானேன். இனி என்றும் நரகில் வீழாதேனுமாயினேன்' என்றான்.

விபீடணன் இராமனைக் கண்டு களித்தலும் வணங்குதலும்.

சுக்கிரீவன் 'இராமபிரான், தன்னைச் சரணடைந்தோரைக் காண விருப்பமுடையவன். ஆதலால், தாமதியாமல் அவனிடம் சேர்வாயாக' என்றான். உடனே வெள்ளிமலையும் நீலமலையும்போலச் சுக்கிரீவ விபீடணர் இராமனை அடைய விரைந்துசென்றனர். செங்கமலமலர்கள் சில பூத்த கருங்கடலொன்று விற்பிடித்த மேருபக்கத்தே நிற்கப் பாற்கடல்நடுவே விளங்கினாற்போல, கண் வாய் கை கால்களாகிய காட்சிக்கினிய சிவந்த அவயவங்களுடைய கரிய திருமேனியனாய்ப் பக்கத்திலே வில்லேந்தி இலக்குமணன் சேவித்து நிற்க, வெண்ணிற வானரசேனைநடுவே இராமன் வீற்றிருக்கும் ஓலக்கத்தையும், கடற்கரையின் வெண்மணற் பரப்பினிடையே

அமர்ந்திருந்த அக்கரியோன் சீதாதேவியின் வெள்விழிமத்தியில் விளங்கும் கருவிழிபோலுங் காட்சியையும், தன்னிடத்து விளங்கிக்கொண்டிருந்த பலவருண வானவில் மறைந்த மேகப்பரப்புப் போலப் பன்னிற மணிமாலை களையப்பட்டுள்ள *ஆகப்பரப்பையும், தன்னைச் சுற்றி வரிந்திருந்த வாசுகிநாகம் அவிழ்த்திடப்பெற்ற மந்தரமலைபோல்கின்ற வாகுவலயம் நீங்கிய தோளையும்,

கற்றைவெண் ணிலவு நீக்கிக் கருணையாம் அமிழ்தங் காலும்
முற்றுறு கலையிற் றூய முழுமதி முகத்தி னானை†

[கற்றை - திரள். நிலவு கலைக்கு ஆகுபெயர். காலும் - கக்கும். கலையிற்று - கலையை உடையது.]

என்றவாறு, (பட்சபாதமாய்ச் சேர்ந்த காதலர்க்கு இன்பமும் பிரிந்த காதலர்க்குத் துன்பமுஞ் செய்கின்ற சாதாரண சந்திரிகையைப் பொழிகின்றதும் வளர்ந்து பூரணமான பௌர்ணமிதினத்துக்கு அடுத்ததின முதலாகவே குறைதலுறுகின்றதுமான தன் பழைய) கலையை நீக்கி (அந்தச் சாதாரணநிலவுக்கு மாறாக, ஒருதலைச்சார்பின்றி எல்லாருக்கும் இன்பமளிக்கும்) அமிழ்தம்போன்ற கருணையாகிய (விசேடமான) நிலவைப் பொழிகின்ற (மேற்கூறிய குறைதலுறும் சாமானிய கலைபோலாது என்றுங் குறையாத) முழுவளர்ச்சியுற்ற (அசாதாரணமான புதிய) கலையையுடையதான பூரணசந்திரன் போன்ற முகத்தையும்,

பெற்றவன் அளித்த மோலி இளையவன் பெறத்தான் பெற்ற
சிற்றவை பணித்த மோலி பொலிகின்ற சென்னி யானை†

[மௌனம், மோனமென வரல்போல, மௌலி (-கிரீடம்), மோலியென வந்தது. சிற்றவை-சிறுஅவ்வை-சிறியதாய். பணித்தல்-கொடுத்தல். (தமிழகராதி)]

என்றவாறு, தன் தந்தை தசரதன்கொடுத்த மணிமுடியைத் தன் தம்பி பரதன் அடைய, (அதற்கு மாறாகத்) தான் அடைந்ததாகிய, தன் சிறியதாய் கொடுத்த சடைமுடி விளங்குகின்ற தலையையும்

* ஆகம் - மார்பு. † இப்படலம் கஙகூ-ஆம் பாட்டு.

விபீடணன், மெய்ம்மயிர்சிலிர்க்கக் கண்கள் ஆநந்தக்கண்ணீர் சொரிய நெஞ்சம் நெக்குருக நோக்கி, 'இந்த மூர்த்தி, செங்கண் படைத்த அஞ்சனமலையோ! கமலம்பூத்த காளமேகமோ! சாட்சாத் மகாவிட்டுணுதானோ! அருள்சுரந்து நீதிவழங்கும் அறக் கடவுளேயோ! அக்கடவுள் நிறம் வெண்மையென்றன்றோ கேட்டிருக்கின்றேன், கரிதாயிருக்கின்றதே! அரும்பெருந்தவஞ்செய்தோர்க்கும் அகற்றுதற்கரிய பிறவிப்பெருநோய் தீர்க்கும் மருந்தாயுள்ளவனும் பரதாழ்வான் தமயனும் பிரமதேவன் தந்தையுமான எம்பெருமானை யான் வணங்கும்படி என் தமையன் எனக்குச் செய்த உதவியை என்னென்பேன்!' என்றெண்ணிச் சிரத்தின்மேற் கூப்பிய கரத்தினனாய், இராமன் கருணையோடு தன்னை நோக்குந்தோறும் குனிந்து கும்பிட்டுக்கொண்டுசென்று, தரையில்விழுந்து சாட்டாங்கமாக வணங்கினான்.

இராமன் விபீடணனுக்கு இருக்கை ஈதல்.

பிறவித்துன்பம் முழுதும் அற ஒழிந்ததென்னும் பேருவகை வெளிப்பட்டு விளங்கும் விழிகள் பொழியும் இன்பக்கண்ணீரினால் சேறுகிய மண்மீது மார்புபொருந்த வணங்கின விபீடணனை அருளினால் (மானசமாக) வாரியெடுத்துத் தழுவினனெனத் தோன்றி 'எழுந்து இங்கே இருப்பாயாக' என்று கைநீட்டிக்காட்டியிருக்கையீந்தான்.]

இராமன் விபீடணனுக்கு இலங்கையரசை ஈதல்.

25 ஆழியா னவனை நோக்கி யருள்சுரந் துவகை கூர்ந்தே[1]
ஏழினோ டேழாய் நின்ற வுலகுமென் பெயரு மெந்நாள்
வாழுநா ளன்று காறும்[2] வாளெயிற்[3] றரக்கர் வைகும்[4]
தாழ்கட லிலங்கைச் செல்வ நின்னதே[5] தந்தே னென்றான்.

கொண்டுகூட்டு: இராமன் அருள்சுரந்து அவனை (விபீடணனை) நோக்கி உவகை கூர்ந்து 'ஏழினோடு ஏழாய்நின்ற உலகும் என்பெயரும் எந்நாள் வாழும் நாள், அன்றுகாறும் வாள் எயிற்று அரக்கர் வைகும் தாழ் கடல் இலங்கைச் செல்வம் நின்னதே தந்தேன்' என்றான்.

பொருள்: இராமன், அருள்சுரந்து விபீடணனைநோக்கி மகிழ்ச்சி மிகுந்து (கூறுவானாகி) 'ஈரேழுலகும் என்பேரும், என்றுவரை யிருக்குமோ அன்றுவரையும், இலங்கையின் (அரசச்) செல்வம் உன்னுடையதேயாம் கொடுத்தேன்' என்றான்.

ஆழி - சக்கரம். ஆழியான் - சக்கராயுதத்தையுடைய விட்டுணுவின் அவதாரமான இராமன். அன்றுகாறும் - அந்நாள்வரையும். வாள் - கூர்மை. (தமிழகராதி). வாள் எயிறு அரக்கர் - கூர்மையான பற்களையுடைய இராக்கதர். வைகுதல் - தங்குதல்.

விபீடணன், சிரஞ்சீவியாயிருந்தாலன்றி, இலங்காதிபத்யம் உலகுள்ளளவும் அவனுடையதாயிருத்தலாகாதாதலால், 'உலகுள்ளவரையும் இலங்கைச்செல்வம் உன்னதே கொடுத்தேன்' என்றதில், 'சிரஞ்சீவியாயிருப்பாய்' என்ற வாழ்த்து, கூறாமலே கூறப்பட்டதாகக்கொள்ளும்படி கூறிய கவிசமற்காரம் கண்டு களிக்கத்தக்கது.

'இராமபிரான் இவ்வாறே (-இலங்கையைச் செயிக்குமுன் விபீடணனுக்குக் கொடுத்ததுபோலவே) வானரராச்சியத்தைச் சுக்கிரீவனுக்கு முந்துற அளித்தது, இங்கு நோக்கத்தக்கது. தொல்காப்பியத்தில் வேற்றோன்மதிலை முற்றுகைசெய்கையும் அதனைப் பாதுகாத்தலுமாகிய உழிஞைத்திணையின் துறைகளை விவரிக்குமிடத்துக் "கொள்ளார்தேஎங் குறித்த கொற்றமும்" என்று கூறிய இடத்திற்குப் 'பகைவர்நாட்டினைத் தான் கொள்வதற்குமுன்னேயும் கொண்டாற்போல வேண்டியோர்க்குக் கொடுத்தலைக் குறித்த வெற்றியும்' என்று பதப்பொருள்கூறி, 'இராமன் இலங்கைகொள்வதன்முன் விபீடணற்குக் கொடுத்த துறையும் அது' என்று விசேடவுரை கூறியது அறியத்தக்கது.' வை. மு. கோ.

பாடபேதம்: [1] துண்ட, கூர. [2] வாழுமந் நாள்களெல்லாம். [3] வளை எயிற்று. [4] வேட்கும். [5] இன்னதே.

இராமன் பாதுகையைக் கிரீடமாகச் சூட்டும்படி விபீடணன் வேண்டல்.

[விபீடணன் தென்னிலங்கைச்செல்வமும் தீர்க்காயுட்செல்வமும் ஒருங்கடைய உதவிய பெருங்கொடைக்கு உள்ளார்ந்த நன்றியுணர்வுடையனாய், 'அடியேன் பிறரெவரும் பெறாத பெறலரும்

பேறு பெற்றேன்' என்று மீளவும் விழுந்து வணங்கி யெழுந்து நின்றான். 'அவனுக்கு முடிசூட்டுவாயாக' என்று இராமன் இலக்குமணனை நோக்கிச் சொன்னான். அப்போது, விபீடணன் 'ஐயனே! பரதாழ்வானுக்குப் பாலித்த பாதுகாமகுடத்தை அடியேனுக்கும் பாலித்தருளவேண்டும்' என்று பணிந்து வேண்டினான்.]

இராமன், தன்னைத் தாசனாகக்கொள்ளவேண்டிய விபீடணனைத் தம்பியாகக்கொள்ளல்.

26 குகனொடு மைவ ரானோ முன்புபின் குன்று சூழ்வான்
மகனொடு மறுவ ரானோ மெம்முழை[1] யன்பின் வந்த
அகனமர் காத லைய நின்னொடு மெழுவ ரானோம்
புகலருங் கானந் தந்து புதல்வராற்[2] பொலிந்தான் உந்தை.

கொண்டுகூட்டு: 'எம் உழை அன்பின் வந்த அகன் அமர் காதல் ஐய! முன்பு; குகனொடும் ஐவர் ஆனோம்; பின் குன்றுசூழ்வான்மகனொடும் அறுவர் ஆனோம்; நின்னொடும் எழுவர் ஆனோம்: உந்தை, (எனக்குப்) புகல் அரும் கானம் தந்து புதல்வரால் பொலிந்தான்.

பொருள்: முன்பு (நாட்டில் சகோதரர் நால்வராயிருந்த நாங்கள், காட்டில் வந்து,) குகனொடுசேர்ந்து ஐவரானோம்; பின்பு சூரியகுமாரனான சுக்கிரீவனொடுசேர்ந்து அறுவரானோம்; (இப்போது) உன்னுடன் சேர்ந்து எழுவரானோம்: எனக்குக் காடுதந்ததனால், உன் தந்தை, (சிறந்த புத்திரசம்பத்துடையவனாய் மிகுந்த) குமாரர்களால் (அலங்கரிக்கப்பெற்று) விளங்குகின்றான்.

குன்றுசூழ்வான்மகன் - (மேருமலையைத் தினந்தோறும்) வலம்வருவானான சூரியகுமாரனான சுக்கிரீவன். எம் உழை - எங்களிடம். அகன் அமர் காதல் - மனத்துப் பொருந்திய விருப்பம் - நெஞ்சார்ந்த நேயம். புகல் அரும் கானம் - புகுதற்கரிய காடு. உந்தை - உன் தந்தை.

நாட்டிலே நான்கு சகோதரராயிருந்தவர், காட்டிலே குகனைச் சந்தித்து அவனொடு சேர்ந்து ஐந்துசகோதரரானாரென்றும், மலையிலே சுக்கிரீவனைத்தேடிக் கண்டு அவனொடுசேர்ந்து ஆறுசகோதரரானாரென்றும், கடற்கரையிலே தங்களைத் தேடிவந்தடைந்த விபீடணனொடுசேர்ந்து எழுசகோதரரானாரென்றும்,—இவ்வாறாக, சகோதரர், நாட்டில் நால்வரும் நாட்டுக்குவெளியே காடு மலை

கடலான மூன்றிடங்களில் மூவருமாக எழுவரானுரென்றும்,—மூவரிலே முதலாவான் காட்டில் தற்செயலாகச் சந்தித்தும் இரண்டாவான் மலையிற் சென்று தேடப்பெற்றும் மூன்றுவான் கடலில் தேடிவந்தும் சகோதரரானுரென்றும் இனிது விரித்துரைத்தற்கு இப்பாட்டு இடங்கொடுத்துநிற்றல் காண்க.

இராமன், 'விபீடணு! நீ என் சகோதரனுனாய்' என்ற இடத்துத் தன் தந்தையைப்பற்றிக் கூறநேர்ந்தபோது, அவனை இயல்பாக என்தந்தையென்னுமல், அடுத்தபடியாக (விபீடணனைப் பொதுவாக உளப்படுத்தி) நம் தந்தையென்னுமல், எல்லாவற்றுக்கும் உயர்ந்தபடியாக (அவனைச் சிறப்பாகத் தனிப்படுத்தி) உன் தந்தையென்று நாகரிகமும் சாதுரியமுமாக நவின்றுனென்றதனுல், கம்பர், தம் கதாநாயகன் உயர்வொப்பற்ற மனநன்மையோடு அத்தியந்த மதிநுண்மையுமுடையானெனக் கூறிய கவிசமற்காரம் ஊன்றி நோக்கி உவத்தற்குரியது.

பாடபேதம்: [1] எம்முனை. [2] புதல்வரிற், புதல்வராய்ப்.

இலக்குமண சுக்கிரீவர், இராமன் பாதுகையைச் சூடிய விபீடணனை விமானமேற்றிப் படைவீட்டை வலஞ்செய்வித்தல்.

[மேற்கூறியவாறு இராமனுல் உறவுபாராட்டப்பெற்ற விபீடணன் உள்ளார்ந்த நன்றியுணர்ச்சியுடையனுய், இராமனை நோக்கி, 'பேரருளாளப்பெருமானே! "உன் திருவடித் தொண்டருள் ஒருவனுகத் திருவுள்ளம்பற்றியருளல்வேண்டும்" என்று சரணம் அடைந்த தமியேனை உன்னுடன் பிறந்த அருமைத்தம்பியரோடு தம்பியாக ஏற்றுக்கொண்ட பேரன்பும் பெருந்தகைமையும் இருந்தவாறு என்னே!' என்று இராமன் *திருவடிநிலையை எடுத்துச் சிரமீது தரித்துக்கொண்டான். இரத்தினமிழைத்த செம்பொற் பாதுகாமகுடதாரியாய்ச் செஞ்ஞாயிறு திகழப்பெற்ற கரிய உதயகிரியை ஒத்து விளங்கிய விபீடணனைக் கண்டு எல்லாருங் களிகூர்ந்தார்கள். பக்கத்தே முழங்கிக்கொண்டிருந்த கடல் வழக்கமாகச் செய்துகொண்டிருந்த முழக்கத்துக்கு அதிகமான முழக்கத்தைச்செய்தது. மேலே, மேகம் முழங்கியது. கீழே,

* திருவடிநிலை - பாதகுறடு.

சங்கம் முரசம் முதலிய மங்கலவாத்தியங்கள் முழங்கின. வானரர் பொன்மாரியும் வானவர் பூமாரியும் பொழிந்தார்கள். இராமன், இலக்குமண சுக்கிரீவரை நோக்கி, 'இவன் நம்மோடு ஐக்கியமாகி இலங்கைக்கு அரசனானென்பதை எல்லாரும் அறியும்படி இவனை விமானமீதேற்றி இராசமரியாதையுடன் சேனை சூழ்ந்து செல்லப் படைவீட்டை வலம்வரச்செய்யுங்கள்' என்ன, அவர்கள் அவ்வாறு செய்தார்கள்.

தேடுவார் தேட நின்ற சேவடி தானுந் தேடி
நாடுவான் அன்று கண்ட நான்முகன் கழீஇய நன்னீர்
ஆடுவார் பாவம் ஐந்தும் நீங்கிமேல் அமரர் ஆவார்
சூடுவார் எய்தும் தன்மை சொல்லுவார் யாவர் சொல்வீர்.*

[சேவடி - (திருமாலின்) சிவந்த பாதங்களை. கழீஇய நல் நீர் - கழுவிய கங்கைநீர். அன்று - திரிவிக்கிரமாவதாரகாலத்தில். ஆடுவார் - குளிப்பார்.]

என்றவாறு, கங்கையாறு எந்த மூர்த்தி பாதங்களைக் கழுவுதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டபோது சிறிதுநேரம் தீண்டப்பெற்ற மகிமையினால் தன்பால்வந்து நீராடுவார்பாவங்களெல்லாவற்றையும் போக்குதற்கு எக்காலமும் வல்லதாயிருக்கின்றதோ, அந்த மூர்த்திபாதங்களை நெடுங்காலம் தாங்கியிருந்ததனால் அக்கங்கையினும் மிக்க மகத்துவமுடைய பாதுகையைச் சூடிய விபீடணன் அடைந்த பேறு பேசமுடியாதபெருமையை உடையது. மகரிஷிகள், யோகீசுரர்கள், தத்துவஞானிகள், உத்தமபத்தர்களான பெரியோரெல்லோரும் 'விபீடணன் பெற்றபேறு வேறு யாவர் பெற்றார்!' என்று வியந்தார்கள். அவன் படைவீட்டை வலஞ் செய்விக்கப்பெற்றபின் வந்து வணங்கியபோது, இராமன், அவனுக்கு அப்படைவீட்டில் ஏற்ற இருப்பிடம் அளித்து இனிதிருக்கச்செய்தான்.]

விபீடணன் அடைக்கலப்படலம் முற்றியது.

[தொடரும்.]

வெ. ப. சுப்பிரமணியமுதலியார்.

* இப்படலம் கருஅ-ஆம் பாட்டு.

பழநி மாம்பழக் கவிச்சிங்கநாவலர் சரிதம்.

[எகூ-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.]

13 காவலர் பொன்னுச்சாமித்தேவர் கவிராயர் கவிகட்குருகியதும் கவிராயர்க்குக் கவிச்சிங்கப்பெயரளித்ததும்.

கலாவிநோதராகிய ஸ்ரீபொன்னுச்சாமித்தேவரவர்கள் அம்மட்டின் அமையாது மேலும் கவிராயரவர்களுடைய தகுதியை, நன்ருகப் புலப்படுத்தநினைந்து, 'புலவீர்! அண்ணுமலை அடிகளாகிய ஸ்ரீஅருணகிரிநாதர், முருகன்திருவருள்பெற்றுத் திருவாய்மலர்ந்த திருப்புகழ்ப்பாசுரத்திலுள்ள "முத்தைத்தரு" என்னும் முதலடியுடைய பாட்டுள் 'முத்தை' என்பது தொடங்கி, 'ஓது' என்பது வரை முடிகிற பகுதிகள் ஓர் வெண்பாவில் அமையப் பாடுதிர்' என்றனர். கவிராயர், அக்கணமே பிரபுவைப்பார்த்து, 'வரமுதவிக் காக்கு மனமே வெண்சோதி பரவிய என்ற சொற்ருெடரை முதலிற் சேர்த்துக்கொள்ளுங்கள், அது வெண்பாவாகவமைந்திருக்கும்' என்று கூறினர். அவ்வெண்பா,

> வரமுதவிக் காக்கு மனமேவெண் சோதி
> பரவியமுத் தைத்தரு பத்தித்—திருநகையத்
> திக்கிறை சத்திச் சரவணமுத் திக்கொருவித்
> துக்குருப ரனெனவோ து.

என்பதாம்.

அதுகேட்ட தேவரவர்கள் தாம் எண்ணியவாறே வெண்பா அருமைப்படமுடிந்திருப்பதற்கு அகமிகமகிழ்ந்தனராகி மேலும்,

கவிராயரை நோக்கிக் 'காசியென்னும் ஒருசொல்லே ஒரு வெண்பாவில் நான்கிடத்தும், மற்றொரு வெண்பாவில் ஆறிடத்தும்பயின்று வெவ்வேறுபொருள்பயந்து முருகன் விஷயமான துதியாகவும், வேறொருவெண்பாவில் பத்திடத்திலும் பிறிதொருவெண்பாவில் பதினைன்கிடத்திலும் பயின்று வெவ்வேறுபொருள்பயந்து சிவபெருமான்விஷயமான தோத்திரமாகவும் அமையப் பாடித்தருக' என, நாவலரவர்கள் சிறிதும் தாமதியாது அவர் விரும்பியவாறே பாடிமுடித்தனர். அச்செய்யுட்கள்,—

நான்கு காசி வரப் பாடியது.

"இக்கா சினிப்பா விலங்கா சினித்தேவர்
தொக்காசி கூறித் தொழக் கருணை—மிக்காளுங்
கந்தா! முருகா! சிகாவளத்தின் மீதேறி
வந்தா தரித்தருளு வாய்.

ஆறு காசி வரப் பாடியது.

துங்காசி வந்த சுமுகாசி லோதிவள்ளி
பங்காசி கிக்குதிரைப் பாகாசித்—தங்காசி
னிச்சைதனி லேங்கா தெனேயாள் குகாசிறந்த
செச்சைவடி வேலா தினம்.

பத்துக் காசி வரப் பாடியது.

வாகாசி ராகாசி வாகாசி ஞகாசித்
தாகாசி யோகாசி தாகாசி—யேய்காசி
வண்குழலி பாகாசி வந்தவுத்துங் காசிறிது
தண்கருணை கூர்சந்த தம்.

பதினைந்து காசி வரப் பாடியது.

காசினிபுக் காசிவருங் காசிவணீக் காசிறியேற்
காசிதடே காசினகா காசிவைபா—காசிலேபோற்
காசிவண்வா காசிவதுங் காசிவமோங் காசிவழாக்
காசிவர்தாழ் காசிவளா கா.

என்பனவாம்.

தமிழிலுள்ள சில தனிச்சொற்களுக்கு மிகுதியான ஆற்ற லுண்டு. அந்தச் சொற்களைப் பொறுக்கி இடத்திற்கேற்ப வைத்துச் சிறப்பிப்பதிலேயுளது சமர்த்து. சாகாதவரம்பெற்று விளங்கும் கவிகளில் இச் சொற்பிரயோகங்களைக் காணலாம்.

புலவர்களுக்கு வெண்பாப்பாடுதல் மிகவும் அரிது. இத்தகைய சிரமசாத்தியமான வெண்பாக்களை மாம்பழப்பாவலர் மிகவும் எளி தாக ஒருசொல் பலவிடத்தும் விரவிவரவும் விரும்பிய பொரு ளமையவும் குறித்த கால அளவிற் பாடிச் 'சமர்த்தர்' எனப்பெயர் சிறந்து திகழ்ந்தனர்.

ஸ்ரீபொன்னுஸாமித்தேவரவர்களும் அவர் சகோதரர் ஸ்ரீ முத்துராமலிங்கசேதுபதிமன்னரவர்களும் இங்ஙனம் புலமை யாலும் பொருக்கெனக் கவிபாடும் புதுமையாலும் அனாயாசமாய்ப் பொருள்சிறக்க அழகுமிகப் பாடி அவையினர்களையும் தங்களையும் அதிசயிக்குமாறு செய்த மாம்பழப்பாவலருடைய அரிய திறமைக் கும் தெய்வப்புலமைக்கும் அகமிகமகிழ்ந்தனர். சேதுபதிகள் தமிழின் சுவையையும், அதன் அளப்பரிய ஆற்றலையும், அது கற்றா ரின் பெருமையையும் உள்ளபடியே அறிந்து மகிழும்திறத்தினராத லால் அவ்விருவரும் கவிராயரை மேலானவகையிற் சிறப்பிப்பதற்கு யாதுசெய்வது என ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

தமிழறிவிலும் புலவர்கள் தகுதியறிந்து சன்மானிப்பதிலும் மிக்குயர்ந்த சேதுஸம்ஸ்தானாதிபதிகளும், பலவகைப் பாத்துறை களை அவற்றின் பண்பறிந்து சொல்லழகும் பொருள்வனப்பும் பொருந்தப் பழகுதமிழில் எளிய நடையில் ஆற்றொழுக்காய் விரைந்துபாடும் மாம்பழப்பாவலரும் நடாத்தும் கலாவிநோதத் தைக் கண்டு களிப்பதற்குச் சேதுவேந்தர்பேரவையிற் கூடியிருந்த தமிழ்ப்புலவர்களும், வடமொழிவாணர்களும், சிற்பம், சங்கீதம், ஓவி யம், சோதிடம் முதலிய கலைவல்லார்களும், பொன்னுச்சாமித்தேவ ருடைய மிகவும் அரிய பலவகைவினாக்களுக்கும் அவர் மனம்

விம்மிதங்கொள்ளும்படி விடையளித்த மாம்பழப்பாவலரது அற்புதப் புலமையைப் பெரிதும் பாராட்டி அவர்திறத்து ஸம்ஸ்தானாதிபதிகள் அருள்சுரந்து அளிக்கும் அரும்பெரும்பரிசுகள் இவையென்பதை அறிந்துகொள்ள ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

இங்ஙனம் ஸேதுஸம்ஸ்தானாதிபதிகளும், அவையிற்கூடிய அரும்பெரும் புலவர்களும், தமது தமிழ்ப்புலமையைப் பாராட்டுவதையறிந்த மாம்பழப்புலவர், ஸ்ரீபொன்னுச்சாமித்தேவர் தமக்குச்செய்யவிருக்கும் உயர்ந்த வெகுமதி யாதாயிருக்குமென்பதை எதிர்நோக்கிக்கொண்டிருந்தார்.

அஞ்ஞான்று மாட்சிமிக்க ஸ்ரீபொன்னுச்சாமித்தேவரவர்கள் தக்கார் ஒருவரிடம், தம் ஸம்ஸ்தானத்தை நாடிவந்த தமிழ்ப்புலவர்களில் மாம்பழப்பாவலரைப்போல் ஒரு பெரும்புலவர் வந்ததேயில்லையென்றும், இவரே யாவரினும் மேலானவரென்றும், இவரது புலமையும், விநயமும், சாதுரியமும், சாகஸமும் அற்புதமானவையென்றும், அவை தமது நெஞ்சை உருக்கி அன்பைப் பெருக்கி ஆர்வத்தை மிகும்படிசெய்தனவென்றும் அதனால் தம்மனம் முழுதும் பாவலர்வசமே படிந்துவிட்டதென்றும் கூறியது உண்டு. இவ்வாறெழுந்த மகிழ்ச்சியின்மிகுதியால் தேவரவர்கள் தமது பொன்னாசனத்தினின்றும் பொருக்கென்றெழுந்து கவிராயர் வீற்றிருந்த இடத்தையடைந்து அவரது வலத்திருக்கரத்தைத் தமது வலத்திருக்கரத்தால்பற்றி நன்றாய்க் *குலுக்கிச் ‘சபாஷ்’ என்று கூறி, மேலும் ‘புலவர்பெரும! நுமது நூற்புலமை நவலுதற்கரிது. அழகும் சுவையும் ஒருங்கே சிறக்கக் கவிபாடும் திறமையும் வியக்கத்தக்கதே. மற்றும் தமிழ்ப்புலமைக்குரிய நலன்களெல்லாம் நன்கு அமையப்பெற்றுக் கலைமடந்தையின் பீடமென விளங்கும் தங்கட்கு இப்பேரவையில் “கவிச்சிங்கம்” என்ற விருதுப்பெயரை

---

* கைகுலுக்கித் தமது சந்தோஷத்தை அறிவிக்கும்வழக்கம் ஆங்கில நாகரிகத்தைப் பின்பற்றியது.

நாம் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் சூட்டுகின்றோம். இத்திருப்பெயர், தங்கட்குத் தமிழகத்தில் என்றும் நின்றுநிலவுவதாக' என்று புகன்று அப்பெயரைப் பாவலர்க்களித்துப் பாராட்டினர்.

இங்ஙனம் தம்மைப்பற்றிப் பலபடமொழிந்து பாராட்டித், தமக்குக் கவிச்சிங்கப்பெயர்சூட்டிய புரவலரும், புலவர்பெருமானுமாகிய ஸ்ரீபொன்னுச்சாமித்தேவரவர்கள்மீது மாம்பழப்புலவர், அவர் தம்மிடத்துக் காட்டிய பேரன்புக்குப் பெரிதும் மகிழ்ந்து இனியதொரு கவிபாடினர். அது:—

அவனிபுக ழனதுதிரு வடிமலரி
னெழுதுகளால் அன்று நீங்காப்
பவமதகன் றுருகரிய பாறையும்பெண்
ணுருமெனிற் பாரா வாரந்
துவளவமு தெடுத்தினிய சுரர்க்கருணின்
திருக்கரத்தாற் றொடப்பெற் றேற்குக்
கவலையினி யுளதாமோ! காமர்பொன்னுச்
சாமியென்னுங் கருணை மாலே.

என்பது:

இச் செய்யுளில் திருப்பாற்கடலைக் கடைந்து அமுதத்தை வானவர்க்கு வழங்கிய செங்கண்மாலின் திருவிளையாட்டை விவரிக்கும் கதையையும், ஸ்ரீராமபிரான் தன் திருத்தம்பி இலக்குவனுடன் முனிவர்பின்னே மிதிலைக்குச்சென்றுகொண்டிருக்கும்போது வழியிலுள்ள கௌதமர் ஆச்சிரமத்தின் அருகே கிடந்த ஒரு கல்லின்மீது அவரது திருவடித்துகள்பட அது அக்கல்லுருநீங்கிப் பெண்ணுருப்பெற்று அகலிகையான கதையையும் மாம்பழக்கவிச்சிங்க நாவலர், தம் அபிமானப்பிரபுவுக்குப் பொருந்தும்படி கற்பனை செய்து பாடியிருப்பது தமிழன்பர்கள் சுவைத்து இன்புறுதற் குரியது.

திருமாலின் அமிசம் திருவுடையமன்னருக்கும் உண்டென்பது நூன்மரபு. அதுபற்றியே திருமாலின்செய்கைகளைத் திருவுடை மன்னர்மீதேற்றிக்கூறினர்.

இதன்பிறகு பாட்டின் தன்மையை, நன்கறிந்தவரும், செந்தமிழ்வளர்த்த பாண்டியர்களைப்போலவே, சேதுபதிகளாகிய தம் முன்னோர்களும் பைந்தமிழையும், அதனைப் பிழையறக்கற்ற பாவாணர்களையும் பாதுகாத்ததறிந்து தாமும் அவ்வாறு பாதுகாத்துவருபவருமாகிய ஸ்ரீபொன்னுச்சாமித்தேவரவர்கள், கவிராயரவர்கள்தகுதிக்கேற்ப வரிசையளிக்கநினைந்து, தமது நிதியறையினின்று பொன்முடிப்புக்களையும் உயர்ந்த பொற்சரிகைப் பீதாம்பரங்களையும் கொணரச்செய்து, முதலிற் பாட்டிற் சிறந்த பாவாணர்க்குப் பரிசளிப்பதற்குமுன், சந்தனம்பூசச்செய்து பின்னரே பரிசளிக்கும் பண்டைமுறைப்படி விலையேறப்பெற்றதும் மணமிக்கதுமான கலவைச்சந்தனத்தைத் தம் பணியாளரைக்கொண்டு கவிராயருக்குப் பூசுவித்துக் கவிராயர்மேனியினின்றும் களபம் புலருமுன், அவர் திருவாக்கினின்றும் ஓர் இன்கவியைச் செவிகளிப்பக்கேட்க நினைந்து கவிச்சிங்கத்தைநோக்கி, 'சந்தனம்' என்ற சொல் எழு இடத்தில் விரவிவருமாறு ஒருகவி இசைக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டனர். அக்கணமே மாம்பழப்பாவலர் அகத்துறையில் சிருங்காரரசத்தில் தலைவனுக்குப் பாங்கி யெடுத்துக்கூறும் முறையில் இனியதொரு கவியையிசைத்தனர். அக்கவி—

கட்டளைக்கலிப்பா.

"கந்தச் சந்தன மெய்யிற் பொருக்கெழக்
கனவ சந்தனம் பாலுன்றன் மோகமே
முந்தச் சந்தன மேவிச்செங் தேனும
முதுங்க சந்தன வென்றே மயங்கினள்
இந்தச் சந்தன குந்தர ளம்புனைக்
தெழுகச் சந்தன மின்னிவட் குச்சுகந்
தந்தச் சந்தன தெவ்வமுந் தீர்ந்திடத்
தயவு கூர்பொன்னுச் சாமி நரேந்த்ரனே"

என்பது.

அந்தமிகும் இக்கவியைச் செவிமடுத்த யாருக்குத்தான் சித்தம் பிரமிக்காது? ஆனந்தமெழாது? தேவர்மனத்துள் எழுந்த எண்ணங்கள் அத்தனையும் இப்பாட்டிற் பயின்று சொல்லுக்கேற்ற

பொருள்வனப்புடன் அமைந்து கற்போர் கேட்போர் விம்மிதங் கொள்ளுமாறுசெய்தது.

தாம் விரும்பியவாறு பாடிய புலவரின் பாவமுதைப் பருகிய காவலர் பொன்னுச்சாமித்தேவர் பரவசமடைந்து, தம் எதிரிலிருந்த பரிசுப்பொருள்களை, மலர்ந்தமுகத்துடன் இன்னுரைகூறி உபசரித்துப் புலவர்க்குத் தமதுகையாலேயே அளித்தனர். அவற்றை வணக்கத்துடன் இருகையாலும் ஏற்று மகிழ்ச்சிமிகுந்த மாம்பழக் கவி தம் நன்றியறிதலை இனியதொருகவிமூலம் அறிவித்தனர். அக்கவி—

"கங்கங் குலவு கதிர்வேலான் கனக மேரு கருணைமுகில்
பொங்கம் பெறுதென் புதுவைவளர் பொன்னுச் சாமி பூபனெனக்
கெங்குந் திறல்கூர் 'கவிச்சிங்கம்' எனவோர் பெயரிட் டெழில்வளமை
தங்கும் புகழ்மே லாங்கலையுந் தந்தே யெனையா தரித்தனனே"

என்பது.

"பாவுக் கிசையும் பெயரே புனைந்துமெய்ப் பாவலர்தம்
நாவுக் கிசையும் பெரும்புகழான்"

என்று புலவர்கள் பாராட்டிப்புகழும் ஸ்ரீபொன்னுச்சாமித் தேவரவர்கள், தம் கவிகளை மெச்சிச் 'சபாஷ்' எனக்கூறித் தமது கைகுலுக்கித் தமக்குக் "கவிச்சிங்கம்" என்ற புகழ்ப்பெயரைச் சூட்டிப் பொற்சரிகைப் பீதாம்பரங்களை வெகுமதியாகக் கொடுத்து உபசரித்த அருமை பெருமைகளைப் பாராட்டி மாம்பழக்கவிச் சிங்கநாவலர் தாம் செல்வர்களுக்கும் ஜமீந்தார்களுக்கும் வரைந்த சீட்டுக்கவிகளில் விவரித்திருப்பது, அச் சம்பவங்கள் உண்மை நிகழ்ச்சியென்பதை நமக்கு நிரூபித்துக்காட்டுகின்றன. அச்சீட்டுக் கவிகளின் சொற்றொடர்களிற் சிலவற்றைமட்டும் உதாரணமாக இதன்கீழ்த் தருகின்றோம். அவை:—

"தளசேது பதிசமஸ் தானபூ ஜிதவித்வ
சாமர்த்திய ரத்னதீபம்"

"சரஸ்வதி விலாஸமுத் தமசேது பதிமெச்சு
சண்டப்ர சண்ட வாக்கி"

"தர்க்ககண் டனகண்ட கோடாலி சேதுபதி
சமுக சம்மான ரத்னம்"

"தளசேது பதிசமஸ் தானமுத லெங்குஞ்
'சபாஷ்' என மதித்த ரத்னம்"

"பகாமுல வியாம நாதபுர துரைசேது
பதிசமஸ் தானத் தினிற்
பாடமுடி யாச்சமஸ் திகளெலா றொடியினிற்
பாடியந்தப் பிரபுவினுற்
பகர்'கவிச் சிங்க'மென் ஹெருபேர் பிடைத்து"

"கருதலர்கள் பணிராம நாதபுர சேதுபதி
கண்ய சமுகத்தி னிற்போய்க்
கவிமழை பொழிந்தே கவிச்சிங்க மெனமகிமை
கைக்கொண்ட தொன்று ...."

"தருபழநி நகர்மாம் பழக்கவிச் சிங்கத்
தமிழ்ச்சக்ர வர்த்தி நிருபம்"

"சேதுபதி சமுகமெச் சியமாம் பழக்கவிச்
சிங்கமினி தெழுது நிருபம்"

"தருராம நாதபுர சேதுபதி யாம்பொன்னு
சாமிமக ராசன் மெச்சித்
தந்தவெகு மதியோ கணக்குக் கடங்காது"

"சொற்செறிமுத் தமிழ்வலர்க்குத் துரங்கமணி
சரங்கவிகை துலங்கு தந்தப்
பொற்சிவிகை முதலவருள் புனித! பொன்னுச்
சாமியெனும் புயலே!"

என்பனவாம்.

[தொடரும்.]

சி. கு. நாராயணசாமிமுதலியார்.

ஹாஸமஹாகவி இயற்றிய

பிரதிஜ்ஞா யௌகந்தராயணம்.

[கூச-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.]

(ஸாலகனுடன் யௌகந்தராயணன் அரங்கிற் புகுதல்.)

யௌகந்த:—ஸாலக! நீ ஆயத்தமாயிருக்கிறாயா?

ஸாலகன்:—ஐய! ஆம்.

யௌகந்த:—நெடுந்தூரம் செல்லவேண்டும்.

ஸாலகன்:—மிகவும் அதிகமான நட்புடன் தங்களுக்கு நான் கீழ்ப்படிகிறேன்.

யௌகந்த:—சந்தோஷம்! அவனே போய்வருவான். அவன் நிறைவேற்றவேண்டிய காரியமோ மிகவும் பெரிது. ஏனெனில்,

ஸ்நிக்தேஷ்வாஸஜ்யம் கார்யம் பக்ஷபாதம்ஸ்யா
ஜ்ஞாத்வா வா விஜ்ஞாதா ஸத்த்வதா நாம் குணா நாமு।
க்ருதம் ஸாஹாய்யம் யஸ்ய தஸ்ய க்ருதேன
தைவ ப்ராமாண்யாத்த்ருஸ்யதே வபுஷைவா ॥

எந்தக் காரியத்தைக் கஷ்டப்பட்டு முடிக்கவேண்டுமோ, அது நட்புள்ளவர்களிடம் ஒப்புவிக்கத்தக்கது; நற்குணங்களை எவன் அறிவானோ, எவனுடைய திறமை விலைக்குவாங்கப்பட்டதுபோல் நமக்குக் கிடைத்திருக்கிறதோ, அவனுடைய முயற்சியும் தைவத்தால் ஒருகால் நழுவிவிடவுங்கூடும், அல்லது பயன்படவுங்கூடும்.

மகாராஜா நாளை வேணுவனத்திலிருந்து மூன்றுகானகங்கள் கடந்து நாகவனத்துக்குச் செல்லப்போகிறார். முன்னமே அதற்கு வேண்டியவற்றைச் செய்யவேண்டும்.

ஸாலகன்:—எஜமானரின் எழுத்தே எல்லாம் செய்யவல்லது; உயிர்போன்றது. என்னாற் செய்யப்படும் பணி உடலளவே.

யௌகந்த:—விஜயே!

விஜயை:—[அரங்கிற் புகுந்து] ஐய! இதோ இருக்கிறேன்.

யௌகந்த:—விஜயே! எழுத்தும் காப்புச்சரடும் சீக்கிரமாகக் கொணரப்படட்டும்.

விஜயை:—ஐய! அப்படியே. (வெளிச்செல்லல்)

யௌகந்த:—இந்தவழியை நீ முன்பு பார்த்திருக்கிறாயா?

ஸாலகன்:–இல்லை; அதைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.

யௌகந்த:—இதுதான் அறிவாளிகளின் இலக்கணம். காட்டானைகளால் மறைக்கப்பட்டதும் நீலநிறம் பொருந்தியதுமான ஒரு யானையைக்கொண்டு நம் அரசரை வஞ்சிக்கப் பிரத்யோதனன் கருதியிருக்கிறானென்று நமக்குச் செய்தி கிடைத்திருக்கிறது. நம் அரசரின் எண்ணம் பிழைபடாமலிருக்கவேண்டுமே; பிரத்யோதனனுக்கு வத்ஸராஜனிடத்திருந்து அச்சமோ? அவனுடைய படைவலியோ வெளிப்படையானதே. ஏனெனில்,

वृद्धं बलं बहु च तस्य न चैककार्यं
सम्भ्रान्तवीरपुरुषं च न चानुरक्तम् ।
व्याजं ततः समभिनृत्यति युद्धकाले
सर्वं हि सैन्यमनुरागमृते कलत्रम् ॥

அவனுடைய படையோ வெளித்தோற்றத்தில் மிகவும் பெரியது; ஆனால் அது ஒரே முயற்சியுடையதன்று: படையில் பல பல வீரர்கள் இருக்கிறார்கள்; ஆனால் அவர்கள் தலைவனிடம் உண்மையான நட்புடையவர்களல்லர். போர்நிகழும்போது கபடமே மேலிடுகிறது. எவ்வளவு பெரிய படையும் உண்மையான நட்பில்லாததாயின் அன்பற்ற மனைவிபோலும்.

விஜயை:—(அரங்கிற் புகுந்து) இதோ எழுத்து; காப்புச்சரடும் வதூக்களின் (மருகியர்) கைகளிலிருந்து விரைந்து ஆக்கப்படுகிறதென்று நம் அரசருடைய அன்னையார் சொல்லுகிறார்கள்.

யௌகந்த:—விஜயே! "வதூக்கள் எல்லோருடைய கைகளிலு மிருந்தாவது அல்லது ஒருவரிடமிருந்தாவது காப்புச்சரடு கொடுக்கப்பெறட்டும்" என்று அன்னையவர்களிடம் உரைப்பாயாக.

விஜயை:—ஐய! அப்படியே. (வெளிச்செல்லல்)

நிர்முண்டகன்:—(அரங்கிற் புகுந்து) ஐய! சௌக்கியமா?

யௌகந்த:—நிர்முண்டகனா?

நிர்முண்டகன்:—இதோ, அரசரின் பாதமூலங்களிலிருந்து ஹம்ஸகர் ஏதோ செய்தி கொணர்ந்திருக்கிறார்.

யௌகந்த:—ஹம்ஸகர் ஏன் தனிமையாக வந்திருக்கிறார்? ஸாலக! சற்றுநேரம் இங்கே இருப்பாயாக. சற்றுநேரம் கழித்துக் களைப்பாறினபிறகு போகலாம்.

ஸாலகன்:—ஐய! அப்படியே. (வெளிச்செலல்.)

யௌகந்த:—(நிர்முண்டகனைநோக்கி) ஹம்ஸகரை அழைத்துவா.

நிர்முண்டகன்:—ஐய! அப்படியே; (வெளிச்செலல்.)

யௌகந்த:—அரசரைவிட்டு எப்போதும் பிரியாதவரான ஹம்ஸகர்மட்டும் தனியே வந்திருப்பதனால் என்மனம் கலக்கமடைகிறது. ஏனெனில்,

𑌯𑌥𑌾 𑌨𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍁𑌰𑌬𑌾𑌨𑍍𑌧𑌵𑌸𑍍𑌯
𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍇𑌶𑌂 𑌗𑍃𑌹𑌮𑌾𑌗𑌤𑌸𑍍𑌯 ।
𑌤𑌥𑌾 𑌹𑌿 𑌮𑍇 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌵𑌿𑌶𑌙𑍍𑌕𑌾
𑌶𑍍𑌰𑍋𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌕𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌵𑌾 ॥

சுற்றத்தார் வருத்தமடைந்திருக்கும்போது பிறநாட்டுக்குச் சென்று திரும்பிவருமவனுக்கு எவ்வாறு புத்தியிற் கலக்கம் உண்டாகுமோ, அவ்வாறு இப்பொழுது விரும்பியதையோ அல்லது மனதுக்குவேண்டாதசெய்தியையோ நான் கேட்கப்போகிறேனோ என்று என்மனதில் ஐயம் தோன்றுகிறது.

[ஹம்ஸகனும் நிர்முண்டகனும் அரங்கிற் புகுதல்.]

நிர்முண்டகன்:—ஐய! (இங்கே) வரவேண்டும், வரவேண்டும்.

ஹம்ஸகன்:—ஆரியர் எங்கே? எங்கே?

நிர்முண்டகன்:—ஆரியர் இதோ இருக்கிறார், இவரிடம் போக லாம்.

ஹம்ஸகன்:—ஆரியர் சௌக்கியமா?

யௌகந்த:-ஹம்ஸகரே! அரசர் "நாகவனம்" செல்லவில்லையா?

ஹம்ஸகன்:—அரசர் நேற்றே கானகம் சென்றிருக்கிறாரே.

யௌகந்த:—சீ! அவரைத் தொடரும்படி ஆட்களை அனுப்பு தல் பயனற்றதே. நாம் ஏமாற்றப்பட்டோம்; ஆனாலும் ஆசையும் சற்றுத் தோன்றுகிறது. இன்றே நாம் உயிர்துறக்கவேண்டியது தான்.

ஹம்ஸகன்:—அரசர் சௌக்கியமா?

யௌகந்த:—அரசர் சௌக்கியமா? என்றதால் ஒரு பெரிய கெடுதியைத் தெரிவித்ததுபோலாயிற்று; அவர் பிடிபட்டிருப்பார்.

ஹம்ஸகன்:—ஐய! நன்கு அறிந்தீர்கள்; அரசர் பிடிபட்டார்.

யௌகந்த:—அவர் எப்படிப் பிடிபட்டார்? பிரத்யோதன னுடைய பாக்கியத்தால் பெரியதோர் சுமை தீர்ந்தது. இன்று முதல் வத்ஸராஜருடைய அமைச்சர்களுக்கு ஆற்றலின்மையும் இகழ்ச்சியும் உண்டாகிவிட்டன. காரியநிகழுமுன்னே காக்கவல்லவ னான 'உருமண்வான்' (உதயனன் அமைச்சன்) எங்குச்சென் றான்? இப்பொழுது புரவிப்படைகள் எங்குப்போயின. ஏனெனில்,

ஸ்நிக்³த⁴ஞ்ச ஸௌஹ்ருத³ஹ்ருதஞ்ச க்ரோதோத்³த⁴தஞ்ச
வ்யாயாமயோக்³யப³லஸாத்⁴யஞ்ச கு³ணார்ஜிதஞ்ச।
ஶ்ரீதம் ப³ஹுமஹத்³ப³ஹுமதயா ஹ்ருணஷ்டம்
யஸ்ய ஸர்வஸ்வஹாரதயா விப⁴ஜு॥

நட்புள்ளனவாயும் குணங்களில் ஈடுபட்டனவாயும் நற்குலத்திற் பிறந்தனவாயும் முயற்சிதளராதவர்களுடன் கூடியனவாயும் குணங்களாற் கொள்ளப்பட்டனவாயும் இருக்கிற புரவிப்படை பிறரால் விலக்குவாங்கப்பட்டதா? நெருங்கிய கானகத்திற் செல்ல முடியாமல் அழிந்துவிட்டதா? போர்மிகுதியால் உயிர்துறந்ததா?

ஹம்ஸகன்:—அரசருடன் காலாட்படை முழுவதும் இருந்தால் இக்கெடுதி நேர்ந்திராது.

யௌகந்த:—அரசரிடம் காலாட்படை ஏது?

ஹம்ஸகன்:—ஐய! கேட்கவேண்டும்.

யௌகந்த:—வழிநடையால் களைப்படைந்திருப்பீர். வீற்றிருக்க வேண்டும்.

ஹம்ஸகன்:—ஐய! நல்லது. (உட்கார்ந்து) ஐய! கேட்கவேண்டும். இரவுபுலருமுன்னமே வாகனங்களில் ஏறிச்செல்லத்தகுந்த வேளையில் 'வாலுகா' தீர்த்தத்தின்வழியாக நர்மதையாற்றைக் கடந்து மூங்கிற்காட்டில் அரசர் கூடாரம் அமைத்தார். குடைகள் பிடித்தவர்களாயும் யானைக்கூட்டங்களை அழிக்கவல்லவர்களாயுமுள்ள காலாட்களுடன் 'மதயந்தி' மலைக்குச்செல்லும்நெறியால் அவர் நாகவனத்துக்குச் சென்றார்.

யௌகந்த:—பிறகு?

ஹம்ஸகன்:—பிறகு அம்பெய்யுமெல்லையில் பரிதிமேலே கிளம்பியபின்னும், சில 'யோசனை' தூரம் சென்றார். ஒரு குரோசதூரத்திலிருக்கிற 'மதயந்தி' மலையை நெருங்குமுன், குளத்துச்சேற்றினால் உடல்முழுதும் பூசப்பட்டு, அறைகுறையாய் அலங்கரிக்கப்பட்டது போன்ற ஒரு யானைக்கூட்டம் எங்கள் கண்களுக்குப் புலப்பட்டது.

யௌகந்த:—பிறகு?

ஹம்ஸகன்:—பிறகு படைகள் யோசனையிலாழ்ந்தபோது, யானைக்கூட்டமும் நெருங்கி ஒன்றாய்ச்சேர்ந்தது. அச்சமயத்தில், இந்தக் கெடுதியைச் செய்தவனான காலாள் ஒருவன் அரசரிடம் நெருங்கிவந்தான்.

யௌகந்த:—நில்லும். இதிலிருந்து 'ஒரு குரோசதூரத்தில், மல்லிகைக் கொடிகளால் மறைக்கப்பட்டதும் நகங்களும் கொம்புகளும் அல்லாத மற்றையுறுப்பெல்லாம் ஒரே நீலநிறமானதுமானதொரு யானையை நான் கண்டேன்' என்று நீர் சொன்னீரல்லவா?

ஹம்ஸகன்:—ஆம் ஐய! தங்களால் அறியப்பட்டது.

யௌகந்த:—ஹம்ஸகரே! நாம் விழித்துக்கொண்டிருக்கும் போதே நமன் மிக்க வலிமையுள்ளவனுயிருக்கிறனே! பிறகு பிறகு?

ஹம்ஸகன்:—அந்தக்கொடியோனுக்கு நூறுபொன்கொடுத்து அவனிடம் 'காட்டுயானைகளைப் பழக்குவதிற் பயிற்சிபெற்றதான "நீலகுவலயம்" எனப் பெயர்வாய்ந்த ஒரு சிறந்த யானை இதோ இருக்கிறது; நீங்கள் எல்லோரும் எச்சரிக்கையுடன் இருங்கள்; வீணையுடன் நானேபோய் அந்த நீலயானையைக் கொணர்வேன்.' என்று அரசர் சொன்னுர்.

யௌகந்த:—வெற்றிக்காகவே; ஹா! நட்பின்மிகுதியால் முன் விருத்தாந்தம் கவனிக்கப்படவில்லை. பிறகு?

ஹம்ஸகன்:—பிறகு, இரண்டுமடங்குள்ளதுபோல் நீண்டதான வழியைக் கடந்து, பெரியதொரு மரத்தின்நிழலிற் கறுப்புநிறத்தால் உடல்தெரியாமல் மறைந்துகொண்டிருந்ததும் வெள்ளிய கொம்புகளால் புலப்படத்தக்கதுமான அந்தத் தெய்வத்தன்மையுள்ள யானையின் உருவம் நூறுவிற்கிடைதூரத்திற் காணப்பட்டது.

யௌகந்த:—யானையன்று (காணப்பட்டது); நமது துன்பமே உருவெடுத்தாற்போற் காணப்பட்டது என்று சொல்லலாகும். பிறகு! பிறகு!

ஹம்ஸகன்:—பிறகு அரசர் குதிரையைவிட்டிறங்கித் தேவர்களைத் தொழுது யாழை எடுத்துக்கொண்டார். அப்பொழுது உறுதிகொண்டதான பெரிய சிங்கம் ஒன்று காணப்பட்டது.

யௌகந்த:—சிங்கமா? பிறகு பிறகு?

ஹம்ஸகன்:—சிங்கத்தைக்கான நாங்கள் புறப்பட்டோம். அப்பொழுது மிகவும் ஆற்றலுடையவர்களும் ஆயுதம் தரித்தவர்களுமான வீரபுருஷர்களால் நிரப்பப்பட்ட அந்தக் கபடயானையும் எங்களைநோக்கி வந்தது.

யௌகந்த:—பிறகு?

ஹம்ஸகன்:-பிறகு அரசர் தம்முடன் வந்தவர்களில் ஒவ்வொருவனையும் பெயரையும் கோத்திரத்தையும் சொல்லி அழைத்து "எவ்விதத்திலும் இது பிரத்யோதனனுடைய சூழ்ச்சியே; என்னைத் தொடர்ந்துவாருங்கள்; எதிரியின்முயற்சிகளை என் வலிமையால் நான் சரிப்படுத்துகிறேன் (பயனற்றவையாகச் செய்கிறேன்.)" என்றுகூறி அரசர் எதிரியின் படைக்குள் புகுந்தார்.

யௌகந்த:—எதிரியின் படைக்குள் நுழைந்தாரா? அதுவும் பொருந்தியதே.

ஹ்ரிமதோ வஞ்சநாம் ப்ராப்ய ஶூரஸ்ய ஸ்தைர்யவாந்ஸ்ரிதஃ।
ஸங்க்ரமஶௌர்யாய நஷ்டஸ்ய கிம்ந்யத் ப்ரதிபத்யதே॥

சூரரும் உறுதியுள்ளவருமான அரசர் தாம் பிறரால் வஞ்சிக்கப்பட்டமையாற் சற்று வெட்கமடைந்தும் ஊக்கத்தைவிடாமல் வேறு என்னசெய்திருக்கக்கூடும்? பிறகு! பிறகு!

ஹம்ஸகன்:—தம்மனம்போல் நடப்பதான 'ஸுந்தரபாடலம்' என்ற புரவிமேல் ஏறி எண்ணற்கரிய பல பகைவர்களை விளையாட்டாகவே அடர்த்து எஞ்சியவர்களுடன் வருந்திப் போர்செய்தார். உடன்வந்தவர்களிற் பலர் அழிந்துபோனலும், என்னல் அல்ல தம்மாலேயே காக்கப்பெற்றவராகக் காலைவேளை முழுதும் போர் செய்தார்; மிகவும் தாக்கப்பட்டமையால் அவர்குதிரையும் கீழே சாய்ந்தது; கடும் வெய்யில்வேளையில் அரசரும் மயக்கத்தை அடைந்தார்.

யௌகந்த:—அரசர் எவ்வாறு மயக்கமடைந்தார்? பிறகு?

ஹம்ஸகன்:—பிறகு அருகேயிருந்த புதர்களிலிருந்து கொணரப்பட்டனவும் பெயர்தெரியாதனவும் கரடுமுரடாயுள்ளனவும் ஆன காட்டுக்கொடிகளால் அரசர் கட்டப்பட்டார்.

யௌகந்த:—ஆ! அரசர் பிணிக்கப்பட்டாரா?

பீநாம்ஸஸ்ய விக்ருஷ்டபர்வமஹதோ
நாகேந்த்ரஹஸ்தாக்ருதே
சாபாப்யாஸகிணாங்கிதஸ்ய தூரப்ரஹாரிண:
பாணாயிதாரோபிண: ।
விப்ராப்யர்ச்சிதயோ: ஸுஹ்ருஜ்ஜந ஸாஹ்ருதாம்
ஸக்தர்த்தாரிம்பயோர்ந
ந்யஸ்தம் தஸ்ய ஸ்ரஜஸ்யபஸ்ய வலய
ஸ்தாநம் ததேவ மயா நக ॥

பருத்த தோளுடன்கூடியதும், நீண்டகணுக்களால் பெரிதானதும், வில்லைத் தாங்குவதான உள்ளங்கையுடன் விளங்குவதும், தூரத்திலிருந்தே (குறியை) அடிக்கவல்ல அம்புகளை எய்வதும், அந்தணர்களைத் தொழுவதும், அன்பர்களை இறுகத்தழுவிக் கொள்வதால் ஆதரவுசெய்வதுமான அரசருடைய கையிணைகளில் பொன்வளையல் பூட்டுகிற இடத்தில் (கொடிகளால்) கட்டப்பட்டதா? பிறகு அவருக்கு எப்பொழுது நினைவுவந்தது?

ஹம்ஸகன்:—அந்தப் பாவிகளின் செருக்கு அடங்கினபோது.

யௌகந்த:—நல்லது; அவருடைய உடலுக்கே துன்பம் விளைந்தது; ஒளிக்கு ஒரு குறையும் இல்லை.

ஹம்ஸகன்:—அரசர் மயக்கம் தெளிந்து விழித்துக்கொண்ட போது, அவரைநோக்கி, "இவனால் என் உடன் பிறந்தான் கொல்லப்பட்டான், இவனால் என் தகப்பன் மாய்க்கப்பட்டான், இவனால் என் புதல்வன் வீழ்த்தப்பட்டான், இவனால் என் நண்பன் நாசம்

செய்யப்பட்டான்" என்று பலபடியாக அவருடைய வலிமையைப் புகழ்ந்துகொண்டு அந்தப் பாவிகள் ஓடிவிட்டார்கள்.

யௌகந்த:—பிறகு பிறகு?

ஹம்ஸகன்:—மற்றொரு விந்தை. தீயசெயலைச் செய்ய ஒருவன் துணிந்தான். அவன், அரசரைத் தெற்குமுகமாகத் திருப்பிப் போர் புரிவதால் சிதறியிருக்கிற தலைமயிர்களைச் சேர்த்துக் கட்டிக் கொண்டு கையிற் பிடித்த கத்தியால் அரசரைத் தாக்கும்பொருட்டு வேகமாய் ஓடிவந்தான்.

யௌகந்த:—சொல்வதைச் சற்று நிறுத்துங்கள். நான் மூச்சு விட்டுக்கொள்கிறேன். (மனத்தை அமைதிப்படுத்திக்கொள்கிறேன்.)

ஹம்ஸகன்:—அந்தக்கொடியோன் தன்வேகத்தாலே இரத்தப் பெருக்காற் சேறாகி விட்ட தரையில், கால்தடுக்கி முயற்சியும் தடைப்பட்டு அரசரால் கொல்லப்பட்டுக் கீழே சாய்ந்தான்.

யௌகந்த:—அந்தக் கொடியவன் வீழ்ந்தானா! ஓ!

பரைரநாக்ராந்தா தர்மஸம்ஸ்காரவர்ஜிதா ।
பர்த்ருபிண்டக்ருதஜ்ஞேவ ராஜாநம் ரக்ஷிதா ரக்ஷதி ॥

பகைவர் படையெடாமலும் அறம்வழுவாமலும் காக்கப் பெற்ற பூமியே, தன்னைக் காத்தவருக்குத் துன்பம்வருங்காலத்தில், அவரை நன்றியறிதலுடன் காக்கிறது.

ஹம்ஸகன்:—பிறகு குந்தம் என்ற ஆயுதத்தால் முன்பு அரசரால் தாக்கப்பட்டு மயக்கம் அடைந்தவனும், பிரத்யோதன னுடைய அமைச்சனுமான சாலங்காயனனென்பவன் 'பரபரப்பு வேண்டாம் வேண்டாம்' எனக் கூறிக்கொண்டு அவ்விடம் வந்தான். பிறகு, அந்நிலைமையில் அரசர் மிக்க வணக்கத்துடன் கட்ட விழ்த்துவிடப்பெற்றார்.

யௌகந்த:—அரசர் கட்டவிழ்த்துவிடப்பெற்ருரா? ஓ! சாலங்காயன! நல்லது நல்லது; நிலைமையென்பது பகைவனையும் நண்பனுக்கிவிடுகிறது. ஹம்ஸகரே! கலக்கத்திலிருந்து என்மனம் சற்றுத் தெளிந்தது. பிறகு அந்த நல்லோனுல் என்ன செய்யப் பட்டது?

ஹம்ஸகன்:—பிறகு அந்தப்பெரியோர் வழிபாடுகளுடன் அரசரிடம் நன்மொழி வழங்கி அவர் மேனி படைகளால் அழுந்தத் தாக்கப்பெற்றிருப்பதால் அவர் ஊர்திகளில் இவர்ந்துசெல்வது கூடாதென்று, அவரைப் படுக்கைப்பல்லக்கில் ஏற்றி, 'உஜ்ஜயநீ' நகரத்துக்கே அழைத்துச்சென்ருர்.

யௌகந்த:—அரசர் கொண்டுபோகப்பட்டார். இது ஒரு கெடுதி.

வஶ தகஃ தஞ்யம்ஃஷோகஃஷெஷொZ திமெ நாஶயஃ।
பூஜெ்யாதவஸ்ய நவ்ஸித்வாஃ வ்ஸாஜீ ஊ்ஷம்வெஷஷவத‍ெத॥

இது நமக்கு ஒரு குறையே (நமக்கு ஒரு களங்கம்); நாம் நினைத்த தற்கு மாருனது; பிரத்யோதனன்பெருந்தன்மையால் அரசர் துன்பமுற்றிருக்கிறுர்.

கயமஹணிதவஷிவலம் ஊக்ஷ்யெத தம் நமொரஃ
கயமவாஷவாக்யம் ஶ்ரோஷ்யெத விஜவாக்யஃ।
கயமவிஷயவம்யம் யாஶயிஷ்யத்யஷேலம்
வூணிவததி நிஶஜஃ ஸக்ஷ்யெதா யஷிலெதாவா॥

முன்பு பொருளாகக்கருதப்பெருத அவனை அரசர் எவ்வாறு காண்பார்? சொற்பிறழாதவரான அவர், கடுஞ்சொற்களை எவ்வாறு கேட்பார்? இலக்கின்றியே வீணுகிற சினத்தை அவர் எப்படியடக்குவார்? புகழப்பட்டாலும் இகழப்பட்டாலும் கட்டுப் பட்டவன் வணங்கவேண்டுவதே.

பிரதிஹாரி:—(அரங்கிற் புகுந்து) இதோ நோன்புச் சரடுகள்.

யௌகந்த:—ஹதாநி தாந்யவதிதாநி காலெ

ஹா ஹ்ருக்ஷயாஹிஷ்டுஹி ஷ்ருதாநி ।

தர்ம்மஸ்வெஸ்யவ ரணெ நிவ்ருத்தெ

நீராஜநா கௌதுகமங்களாநி ॥

போர்முடிந்தபிறகு, நீராஜனம் முதலிய உபசாரங்கள் புரவிக்கு எவ்வாறு பயனற்றனவோ, அவ்வாறே அகாலத்திற்கிடைத்த இவை (நமது) பாக்கியக்குறைவால் பயனற்றவையாயின.

பிரதிஹாரி:—இதோ மங்களச்சாடு.

யௌகந்த:—வைப்பாயாக.

பிரதிஹாரி:—அரசருடைய அன்னையாரிடம் என்னசொல்ல வேண்டும்?

யௌகந்த:—இவ்வாறு.

பிரதிஹாரி:—அது என்ன?

யௌகந்த:—இது.

பிரதிஹாரி:—ஐய! சொல்லுங்கள். ஐய! சொல்லுங்கள்.

யௌகந்த:—அல்லது, இதை மறைக்கமுடியாது. விஜயே! மனத்தைத் திடப்படுத்திக்கொள். (காதில்) இதுவே.

பிரதிஹாரி:—ஹா!

யௌகந்த:—நீ விஜயையல்லையோ.

பிரதிஹாரி:—பாக்கியமற்றவளான நான் செல்லுகிறேன்.

யௌகந்த:—விஜயே! அன்னையாரிடம் அரசர் பிடிபட்டாரென்று அவசரப்பட்டு உரைக்கக்கூடாது; அன்பின் மிகுதியால் வலிமையற்றதான தாயின்மனத்தைக் காக்கவேண்டும்.

பிரதிஹாரி—ஆனல் எவ்வாறு சொல்லுவேன்?

யௌகந்த:—கேட்பாயாக.

𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌾𑌵𑌦𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌸𑌂𑌬𑌦𑍍𑌧𑌘𑍋𑌷𑌾𑌃
𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌭𑌾𑌵𑌨𑌾𑌃 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌾𑌨𑌾𑌮𑍍।
𑌸𑌨𑍍𑌦𑌿𑌗𑍍𑌧𑍇𑌽𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑍋 𑌨 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑍇
𑌦𑍁𑌃𑌖𑍇 𑌶𑍋𑌕𑍇 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨𑌿𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌮𑍍॥

போரில் நிகழக்கூடிய கெடுதிகளையும், ஐயத்துக்கிடமான செய்திகளையும் முதலில் நீ உரைக்கவேண்டும்; முடிவு எவ்வாறுயிற்றே? அல்லது நாசம் ஏற்பட்டதோ என்று (அவர்கள்) சிந்தித்து வருத்தமடையும்போது, உண்மையாய் நடந்ததைத் தெரிவிக்க வேண்டும்.

பிரதிஹாரி:—அறிந்துகொண்டேன். (வெளிச்செலல்)

யௌகந்த:—ஹம்ஸகரே! நீர் ஏன் அரசருடன் போகவில்லை?

ஹம்ஸகன்:—நான் கடமையை நிறைவேற்ற முயலும்போது ஸாலங்காயனன் "நீர் கௌசாம்பிநகரம் சென்று நிகழ்ந்தசெய்தியைத் தெரிவிப்பீராக" என்று என்னிடம் கேட்டுக்கொண்டான்.

யௌகந்த:—அவர் ஆசையற்று அவர்களுடன் சென்றுரா? அல்லது நட்புள்ளவர் அருகே இருப்பதை அவர் பொறுக்கவில்லையா?

ஹம்ஸகன்:—ஆம்.

யௌகந்த:—அவர் வியப்படைந்தாரா? அல்லது நல்லதாகவே முடிவுபெறும் என்று வாளாவிருந்தாரா? அரசர் என்னைக்குறித்து எதுவும் உரைக்கவில்லையா?

ஹம்ஸகன்:—ஐய! இருக்கிறது. நான் அவரை வலம்வந்தபோது செய்திகளை நிரம்ப உரைக்கவிரும்பியவர்போல், நீர் ததும்பிய கண்களுடன் "செல்வீராக, யௌகந்த" (என்று மெதுவாகச் சொல்லல்.)

யௌகந்த:—கூசாமற் சொல்லவேண்டும். இது அரசருடைய மொழியன்றோ!

ஹம்ஸகன்:—"யௌகந்தராயணரைப் பார்ப்பீராக" என்று சொன்னார்.

யௌகந்த:—அமைச்சர்கள்யாவரையும் விட்டு "யௌகந்தராயணனைமட்டும் பார்க்கவேண்டும்" என்று கூறினரா?

ஹம்ஸகன்:—ஆம்.

யௌகந்த:—சரியானபடி கைம்மாறு செய்யாதவனும் அரசருடைய உப்பை உண்டும் கடமையைச் செலுத்தாதவனும் பேதையும் ஆன என்னைப் பார்க்கத்தகுந்தவனென்று அவர் கருதினரா?

ஹம்ஸகன்:—ஆம்.

யௌகந்த:—அரசர் என்னை மற்றவர்களைக்காட்டிலும் அதிகமாக மதித்தார்போலும்.

> ரிபுந்ருபநகரே வா பந்தநே வா வநே வா
>
> ஸஹ ந்ருபதிநாஶ: ப்ராப்ய வா துல்யநிஷ்ட: ।
>
> ஜித இதி க்ருதவாக்யம் வஞ்சயித்வா ந்ருபம் தம்
>
> புநரபி மம ராஜ்ஞ: ஸ்வாமிந: ப்ராபணீயம் ॥

பகையரசன் நகரிலேனும் சிறையிலேனும் கானகத்திலேனும் அரசருடனிருந்து நாசத்தை அடைவதேயன்றி இறந்தபிறகும் அரசரைவிட்டுப் பிரியாமலிருந்தாலன்றோ நான் நல்லோனவேன். சார்ந்தோர்களால் புகழப்பெற்று, 'நானே வெற்றியடைந்தேன்' என்று செருக்குற்றிருக்கும் அந்த அரசனை ஏமாற்றி நான் மறுபடியும் ராஜ்யத்தை அடைவேனா?

(திரைக்குள்) ஹா! ஹா! ஐய!

யௌகந்த:—

> நஷ்டஶோகப்ரதீகாரோ யஶோமுக்தி நிவேத்யதே ।
>
> நதக: ஸ்ரீர்விநாஶாயேத்யம் ஹீநம் த்ரிணாஶநாவகண்ட்யதே ॥

துக்கத்தை ஆற்றிக்கொள்ளும்பொருட்டுப் பெண்டிர்கள் இயன்றமட்டும் வாய்விட்டுக் கதறுகிறார்கள். துக்கத்தைப் பொறுக்கமுடியாமையால் அமைச்சர்களும் அத்தகையினரே என்று, மடந்தைமார் கருதுகிறார்கள்போலும்.

பிரதிஹாரி:—(அரங்கிற்புகுந்து) ஐய! அரசரின் அன்னையாரவர்கள்,—

யௌகந்த:—என்ன? என்ன?

பிரதிஹாரி:—சொல்லுகிறார்கள்.

யௌகந்த:—என்னவென்று?

பிரதிஹாரி:—நண்பனால் தொடரப்பெற்றவனான வத்ஸராஜன் நிலைமை இவ்வாறு இருக்கிறது. இதற்கு என்ன உபாயம் செய்யலாம்? தோழர்களுக்குச் சன்மானஞ்செய்து இதற்குப் பரிகாரம் செய்யவேண்டும். எவன் துன்பம்நேர்ந்தபோதும் கலக்கம் அடையவில்லையோ, இன்னல்களிற் சிக்கிக்கொண்டபோதும் எவன் ஊக்கத்தை இழக்கவில்லையோ, வஞ்சிக்கப்பட்டாலும் எவனுடைய முயற்சி தளரவில்லையோ, எதிரிகளால் தாக்கப்பட்டகாலத்திலும் எவன் உயிரைவிடவில்லையோ அத்தகைய அறிவாளியை வினவுகிறேன்: "என் குழந்தைக்கு முதலில் தோழனும் பிறகு அவனுக்கு அமைச்சனும் என்னிடம் புதல்வன்போல் அபிமானமுள்ளவனுமான நல்லோன் என்குழந்தையை மீட்டுக்கொணர்வானா?" என்று.

யௌகந்த:—அன்னையினால் அரசவம்சத்துக்குரியவையான தீரச்சொற்களே உரைக்கப்பெற்றன. ஆச்சரியம்! அவர்களுடைய கட்டளைக்கு நான் வணங்கிக் கீழ்ப்படிவேன். விஜயே! தீர்த்தம் கொணர்வாயாக.

பிரதிஹாரி:—ஐய! அப்படியே (வெளிச்சென்று மறுபடியும் புகுந்து) இதோ ஜலம்.

யௌகந்த:—கொண்டுவா. (ஜலத்தைவாங்கி ஆசமனம் செய்து) அன்னையவர்கள் என்ன கூறினார்கள்?

பிரதிஹாரி:—"என் புதல்வன் என் குழந்தையைக் கொணர்வானாக" என்று.

யௌகந்த:—ஹம்ஸகரே! அரசர் என்ன சொன்னார்?

ஹம்ஸகன்:—"யௌகந்தராயணனைக் காண்பாயாக" என்று.

யௌகந்த:—யதி ஶத்ருவலக்ரஸ்தோ ராஹுணா சந்த்ரமா இவ।
மோசயாமி ந ராஜானம் நாஸ்மி யௌகந்தராயண:॥

இராகுவால் பற்றப்பட்ட சந்திரனைப்போல் பகைவர்வலியாற் சிறைப்பட்ட நம் அரசரை மீட்டுக்கொணராவிடில் நான் யௌகந்தராயணனில்லை.

பிரதிஹாரி:—ஐய! அவ்வாறே. (வெளிச்செலல்)

நிர்முண்டகன்:—(அரங்கிற் புகுந்து) ஐய! ஓர் ஆச்சரியம் நிகழ்ந்தது. அரசருடைய க்ஷேமத்தைக் கருதி அழைக்கப்பட்டுவந்தவர்களான அந்தணர்கள் போஜனம் செய்யும்போது, பித்தன் வேஷம்பூண்ட ஒரு பார்ப்பனனால், "நீங்கள் எல்லோரும் இஷ்டப்படி உணவுகொள்ளுங்கள்; இந்த அரசகுலத்துக்கு நன்மையுண்டாகும்" என்று உரக்கச் சிரித்துரைக்கப்பட்டது. இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டே அவன் எங்கேயோ மறைந்துவிட்டான்.

யௌகந்த:—உண்மைதானா?

(பிறகு ஒரு பிராமணன் அரங்கிற் புகுதல்.)

பிராமணன்:—பெரியோரால் என்னுடைய உபயோகத்துக்கென்று அளிக்கப்பட்ட ஆடைகள் இவை. இவ்வாடைகளை உடுத்துக்கொண்டதால் நான் வியாஸபகவானாகவே ஆயினேன்.

யௌகந்த:—வியாஸர் இவ்வாறே வந்தனரா?

பிராமணன்:—ஆம்.

யௌகந்த:—ஆதலால் நாம் அவரைப் பார்ப்போம்.

பிராமணன்:—தாங்கள் காணலாம்.

யௌகந்த:—உருவமே மாறிவிட்டதே. ஓ! நல்லது, அரசர் அருகிலே சென்றுவிட்டேன். இப்பொழுது எனக்கு அறிவுபுகட்டு பவர்போல் இவர்கள் வெளியில் விடப்பெற்றிருக்கிறார்கள்.

உந்மத்தவத்ரூபோ வேஷோ யாசிதஸ்தேந ஸாயநா ।
மோசயிஷ்யதி ராஜாநம் மாம் ச வ்யுத்தாபயிஷ்யதி ॥

அந்தச் சாதுவால் பித்தன்போல் வேஷம்பூண்டுகொள்ளப்பட்டது; அரசரையும் விடுவித்து என்னையும் அவர் மறைப்பார்.

பிரதிஹாரி:–(அரங்கிற் புகுந்து) ஐய! அரசருடைய அன்னையார் "என்புதல்வனைக் காணவிரும்புகிறேன்" என்று சொல்லுகிறார்கள்.

யௌகந்த:—இதோ வந்துவிட்டேன். ஐய! பூஜைக்கிரகத்தில் என்னை எதிர்பார்த்திருப்பீராக.

பிராமணன்:–நல்லது. (வெளிச்செலல்)

யௌகந்த:–ஹம்ஸகரே! இப்பொழுது சற்று இளைப்பாறுங்கள்.

ஹம்ஸகன்:—ஐய! அப்படியே. (வெளிச்செலல்)

யௌகந்த:—காஷ்டாதக்நிர்ஜாயதே மத்யமாநாத்
பூமிஸ்தோயம் கந்யமாநா ததாதி ।
ஸோத்ஸாஹாநாம் நாஸ்த்யஸாத்யம் நராணாம்
மார்காரப்தா: ஸர்வயத்நா: பலந்தி ॥

அரணிக் கட்டையைக் கடைந்தால் நெருப்பு உண்டாகிறது; பூமியைத்தோண்டினால் தண்ணீர் ஊறுகிறது; ஊக்கத்துடன்கூடின மனிதர்களால் நிறைவேற்றக்கூடாத காரியமே இல்லை; நல்வழியில் தொடங்கப்பெற்ற முயற்சிகளெல்லாம் பயனுள்ளவைகளே.

(இருவரும் வெளிச்செலல்.)

முதலங்கம் முற்றிற்று.

[தொடரும்.]

V. S. ராமஸ்வாமி சாஸ்த்ரி, B.A., B.L.